

Sygn. akt V GC 366/13 upr

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 stycznia 2014 r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze V Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Małgorzata DOWHANYCZ - TUROŃ
Protokolant:	sekr.sądowy Joanna Linde

po rozpoznaniu w dniu 23 stycznia 2014 r. w Jeleniej Górze

na rozprawie

sprawy z powództwa J. T.

przeciwko Przedsiębiorstwu (...) Spółka z o.o. w O.

o zapłatę 4 263,98 zł

na skutek sprzeciwu pozwanego od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 04.06.2013 r. sygn. akt V GNc upr 956/13, który utracił moc w całości

I. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 4.263,98 zł (cztery tysiące dwieście sześćdziesiąt trzy złote dziewięćdziesiąt osiem groszy) wraz z ustawowymi odsetkami od kwot:

- 3.538,28 zł od dnia 22.01.2013 r. do dnia zapłaty,

- 725,70 zł od dnia 30.01.2013 r. do dnia zapłaty,

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 717,00 zł tytułem kosztów postępowania, w tym kwotę 600,00 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt V GC 366/13 upr

UZASADNIENIE

J. T. reprezentowany przez radcę prawnego w pozwie skierowanym przeciwko **Przedsiębiorstwu Budowlanemu (...) Sp. z o.o. w O.** wniósł o zasądzenie kwoty 4263,98 zł z ustawowymi odsetkami od kwoty 3538,28 zł od dnia 22.01.2013 r. do dnia zapłaty, 725,70 zł od dnia 30.01.2013 r. do dnia zapłaty, kosztów sądowych i kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazał, że dnia 14.11.2012 r. strony zawarły umowę najmu szalunków. Z tytułu wynagrodzenia za najem powód wystawił faktury VAT nr (...) odpowiednio na kwoty 3538,28 zł i 725,70 zł i ich terminy zapłaty upłynęły w dniach 22.01.2013 r. i 30.01.2013 r. Podniósł, że wzywał pisemnie pozwanego do zapłaty jednakże bezskutecznie.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze Wydział V Gospodarczy w dniu 04.06.2013 r. w sprawie V GNc upr 956/13 wydał **nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym** (k.11) zgodny z żądaniem pozwu.

Pozwany wywiódł **sprzeciw od w/w nakazu zapłaty** (k.15) wnosząc o oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów sądowych i kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu zaprzeczył jakoby w dniu 14.11.2012 r. zawarł z powodem umowę dotyczącą najmu szalunków. Twierdził, że faktury wskazane w pozwie nie mają podstaw prawnych, gdyż stron nie łączyła umowa ani faktycznych, gdyż pozwany nie korzystał z rzeczy powoda. Faktury nie zostały podpisane przez pozwanego i nigdy nie były akceptowane. Podkreślił, że powództwo jako nieudowodnione winno zostać oddalone.

Strony w dalszych pismach procesowych podtrzymały dotychczasowe stanowisko.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

Strony są przedsiębiorcami.

(odpis KRS k. 56-59, 60-84,110-113)

T. K. – Prezes Zarządu strony pozwanej poszukiwał firmy od której mógłby wypożyczyć w krótkim czasie szalunki na budowę hali w S. . Pytał zatrudnionego w pozwanej spółce (...) czy nie zna on jakiejś wypożyczalni szalunków. Wówczas T. G. wskazał na firmę powoda.

T. K. skontaktował się następnie z powodem telefonicznie i uzyskał informacje, że najpierw powinien złożyć zamówienie w formie e-maila i podać dane swojej firmy oraz przedstawić jej dokumentację. Strony umówiły się wówczas co do wynagrodzenia za wypożyczenie sprzętu. Dnia 13.11.2012 r. T. K. skierował do powoda wiadomość e-mail w której wskazał, że zamawia stemple budowlane i szalunki ściennie a konkretne ilości sprzętu będą wskazywane przy odbiorze. Wówczas powód podał pozwanemu jakie dokumenty winien przedłożyć do zawarcia umowy w formie pisemnej. W odpowiedzi pozwany przesłał żądane dokumenty, w tym upoważnienie do odbioru sprzętu dla swojego pracownika M. G..

Następnego dnia zgodnie z umową stron w siedzibie powoda na polecenie T. K. stawili się pracownicy pozwanego M. G., W. L. i T. G.. Powód poprosił osoby odbierające sprzęt o podanie personaliów. W. L. podał swoje dane osobowe a powód zamieścił je na formularzu umowy. Wymieniony podał także dane strony pozwanej, które również powód umieścił na druku umowy. Pracownicy pozwanej odebrali sprzęt w potrzebnej im ilości odnotowanej na końcu formularza umowy. Wykorzystali go na budowie hali prowadzonej przez stronę pozwaną w S..

Szalunki oraz stemple zostały powodowi zwrócone po ich wykorzystaniu i w związku z tym powód wystawił faktury VAT w dniach :

07.01.2013 r. nr (...). na kwotę 3.538,28 zł z 14 dniowym terminem płatności,

15.01.2013 r. nr (...) r. na kwotę 725,70 zł z 14 dniowym terminem płatności.

Strona pozwana w/w faktury VAT odebrała, zaksięgowała je w rejestrze zakupów VAT lecz nie uiściła wskazanych na nich kwot wynagrodzenia.

Powód pismem z dnia 14.03.2013 r. wezwał stronę pozwaną do zapłaty w/w kwot. Na wezwanie wymieniona nie odpowiedziała, ani nie uiściła żądanych kwot.

(faktury VAT k.8,9, wezwanie do zapłaty k.10-10v, wydruki wiadomości e-mail k.34-42, umowa najmu szalunków k.28-33, zeznania świadków M. G. k.58v, T. G. k.59, przesłuchanie powoda k.59-60)

Sąd zważył, co następuje :

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Powód w całości dowiódł w niniejszym postępowaniu za pomocą dowodów z dokumentów, zeznań świadków i dowodu z przesłuchania powoda zasadność swojego roszczenia zarówno co do samej zasady, jak i co do konkretnych żądanych kwot. Wypełnił zatem nałożony nań dyspozycją art. 6 k.c. obowiązek dowodowy. Zgodnie bowiem z tym przepisem ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Dowody z dokumentów zaofiarowane przez powoda były spójne, Sąd nie znalazł podstaw do zakwestionowania ich wiarygodności, zresztą nie czyniła tego również strona pozwana. Ich treść odpowiadała zatem prawdzie. Sąd przydał walor wiarygodności również zeznaniom świadków M. G. i T. G.. Zrelacjonowali oni obiektywnie okoliczności dotyczące odbioru szalunków w imieniu strony pozwanej. Również treści przesłuchania powoda Sąd przydał walor wiarygodności. W sposób rzeczowy opisał bowiem współpracę stron. Jego relacja była spójna z dowodami z dokumentów i zeznaniami świadków.

Powód wywodził swoje roszczenie z treści kontraktu stron. Bezspornym w niniejszej sprawie było, że strony w zakresie działalności swoich przedsiębiorstw zawarły ze sobą umowę najmu szalunków. Umowę zawarł powód z reprezentantem strony pozwanej T. K. podczas rozmowy telefonicznej, a potwierdzeniem pisemnym zawartego kontraktu było zamówienie złożone przez T. K. w formie e-maila do powoda. Strony ustaliły elementy istotne umowy tj. zarówno cenę, jak i okres wypożyczenia a co do ilości sprzętu T. K. wskazał, że w tym zakresie szczegółów podane zostaną przy odbiorze.

Zgodnie z treścią art. 354 § 1 k.c. dłużnik powinien wykonać zobowiązanie zgodnie z jego treścią i w sposób odpowiadający jego celowi społeczno-gospodarczemu oraz zasadom współżycia społecznego, a jeżeli istnieją w tym zakresie ustalone zwyczaje - także w sposób odpowiadający tym zwyczajom. Natomiast jak stanowi § 2 tegoż przepisu w taki sam sposób powinien współdziałać przy wykonaniu zobowiązania wierzyciel.

Istotne również jest, że w dniu 14.11.2012 r. w siedzibie powoda stawili się pracownicy pozwanej i podali ile szalunków i stempli potrzebują. Powód wydał im te ruchomości, które następnie wykorzystywano na potrzeby pozwanej przy budowie hali w S.. Szalunki oraz stemple zostały powodowi zwrócone po ich wykorzystaniu i dlatego powód wystawił sporne faktury VAT. Zatem powód swoje obowiązki wykonał za co przysługiwało mu umówione wynagrodzenie.

Pozwany w toku niniejszego postępowania przyznał, iż bez zastrzeżeń przyjął owe faktury VAT i zaksięgował je w rejestrze zakupów VAT. Istotne przy tym jest, że przed niniejszym procesem pozwany nie kwestionował ich zasadności, nie zgłaszał powodowi również żadnych zastrzeżeń co do ich treści. Ponadto pozwany nie odpowiedział na wezwanie do zapłaty kwot ze spornych faktur. W ocenie Sądu okoliczności te przesądzały o tym, iż powód w sposób zgodny z ustną umową stron i po jej należytych wykonaniu wystawił faktury VAT na umówione kwoty, zaś pozwany akceptując je uznał jego roszczenie. Zważyć bowiem trzeba, że wystawienie faktury, następnie przyjęcie przez kontrahenta, zaksięgowanie bez żadnych korekt i zastrzeżeń daje podstawę do domniemania, że dokonywane w ewidencji księgowej zapisy są odzwierciedleniem rzeczywistego stanu, zgodnie z rzeczywistym przebiegiem zafakturowanej operacji gospodarczej (vide : wyrok S.A. w Katowicach z dnia 24 października 2002 r. I ACa 219/2002). Wobec tego, że w związku z zaksięgowaniem spornych faktur zaistniało domniemanie faktyczne z art.231 k.p.c. ciężar dowodu spoczywał na pozwanym i to on winien był udowodnić, że zgłaszał powodowi zastrzeżenia co do wystawionych faktur, że umowy strony nie zawarły lub że nie została ona wykonana przez powoda. Nie sprostował jednak tym obowiązkom dowodowym. Nie udowodnił również, że błędnie zaksięgował sporne rachunki lub że księgowanie to zostało skorygowane.

Istotne dla Sądu było również to, że zarzuty w zakresie nieistnienia umowy stron pozwana wywiodła dopiero po upływie znacznego okresu czasu od wystawienia spornych faktur VAT tj. na etapie sprzeciwu od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym. Zdaniem Sądu zarzuty te nie były słuszne, a nadto zostały wykonywane jedynie na cele niniejszego procesu. Brak było w ocenie Sądu dowodów na podnoszone przez pozwaną okoliczności. Pozwana na potwierdzenie swoich zarzutów w tym zakresie nie wniosła o przeprowadzenie żadnych dowodów, mimo tego iż była do tego prawidłowo wzywana przez Sąd. Sąd miał w tym zakresie na uwadze, że zgodnie z przepisem art. 3

k.p.c., strony i uczestnicy postępowania obowiązani są dawać wyjaśnienia co do okoliczności sprawy zgodnie z prawdą i bez zatajania czegokolwiek oraz przedstawiać dowody. Przepis ten nie nakłada zatem na sąd obowiązku dążenia do wykrycia prawdy obiektywnej (materialnej) bez względu na procesową aktywność stron. Wręcz przeciwnie, przy rozpoznawaniu sprawy rzeczą sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.). Adresatem normy zawartej w art. 3 k.p.c. są strony a nie sąd, a zatem co do zasady nie można zarzucać, iż sąd go naruszył (vide : wyrok S. A. w Poznaniu z dnia 29 grudnia 2003 r. I ACa 1457/2003). Zważyć przy tym należało, że artykuł 6 k.c. dopuszcza możliwość rozstrzygnięcia przez sąd sporu także wtedy, gdy strona obciążona ciężarem dowodu nie udowodni faktów, z których wywodzi skutki prawne. Sąd nie ma obowiązku działania z urzędu w postępowaniu prowadzonym z udziałem podmiotów profesjonalnie zajmujących się działalnością gospodarczą (tym bardziej gdy są reprezentowane przez zawodowych pełnomocników), co jest zgodne z obecnymi tendencjami w ukształtowaniu kontradiktoryjnego postępowania sądowego (vide : wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2007 r. II CSK 22/2007).

Wobec powyższego Sąd uznał, że roszczenie powoda jest w całości uzasadnione i orzekł jak w punkcie I wyroku.

Sąd zasądził odsetki ustawowe od dni wymagalności kwot wynikających ze spornych faktur VAT zgodnie z żądaniem pozwu. Jak bowiem stanowi art. 481 § 1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Natomiast zgodnie z § 2 tegoż przepisu jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe (...).

O kosztach postępowania Sąd orzekł w oparciu o treść art. 98 § 1 i 3 k.p.c. stanowiącego o obowiązku uiszczenia kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego przez stronę przegrywającą spór, co w niniejszym postępowaniu obligowało pozwaną do ich uiszczenia. Wysokość zasądzonych w punkcie II wyroku kosztów opiewała na łączną kwotę 717,00 zł albowiem powód uiszczył inicjując niniejsze postępowanie opłatę od pozwu w kwocie 100,00 zł, natomiast na podstawie § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (...) koszty te wynosiły 600,00 zł, zaś opłata skarbową od pełnomocnictwa opiewała na 17 zł.

Sąd podczas rozprawy dnia 21.11.2013 r. postanowił pominąć dowód z przesłuchania strony pozwanej wobec niestawiennictwa jej reprezentanta albowiem pozwana wezwana była prawidłowo (o czym świadczy potwierdzenie odbioru k.55) na rozprawę pod takim rygorem.